

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

LA CAMPANA DE GRACIA
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La Festa del Treball

Primer de Maig, festa del treball.
Encara que aquesta data vermella s'hagi destenyit bastant, els nostres obrers, la gran majoria dels nostres obrers, no saben estar-se de celebrar-la.
Be és veritat que ací es fa amb un caràcter de serietat que no veiem enlloc.
Les manifestacions al carrer, els mitings, les peticions al Govern no són procediments de la devoció del nostre proletariat.
Aquesta diada a Catalunya és de meditació, de recolliment, de concentració.
El treball suspèn les seves activitats, guaita en guarda endavant, mesura el camí recorregut i calcula el que manca a recórrer.
I al dia següent, amb el delit i l'empenta que el nostre poble caracteritza, de nou empren la marxa.

LA PENA DE MORT

La reforma del Codi penal ha posat a l'ordre del dia aquesta qüestió, que no és d'avui, ni d'ahir, ni de demà, sinó de sempre.
A l'estatut de la punició que hom prepara no s'aboleix la pena de mort.
No solament no desapareix aquest càstig, sinó que s'augmenten els casos en què és aplicable el mateix.
El cas és que quan la ciència i l'experiència, la teoria i la pràctica aconsellen la supressió o almenys la restricció de la pena

irreparable, nosaltres eixemplem els seus dominis.
Els que no esperaven aital anacronisme en el nou projecte de Codi penal, es demanen com això pot ésser?
Com és que subsisteix la pena de mort encara?—escriu un dia i altre, a Madrid, el diari de Fontdevila.
Per què es manté a Espanya aquesta monstruositat?
I l'enfilall d'opinions en contra del patíbul i del botxí, sembla que vulgui deixar petita l'enquesta del "piropo" del mateix "Heraldo".
El sentiment i la raó condemnen la darrera pena, han sentenciat fa temps a mort les execucions capitals.
Professors, escriptors, metges, advocats, consideren aqueixa institució com un arcaisme, com una supervivència feudal i un record del primari, de l'home de les cavernes.
Tots es declaren partidaris d'esborrar-la del Codi.
Hem dit tots i això no és cert.
Hi ha pares d'aquests que no tenen fills, hi ha reverends pares i savis clericals, que volen mantenir el talió a tort i a dret, que volen que a Gregori Mayoral no se'l jubili, ni se'l faci dimitir.
Aquesta manca d'unanimitat, aquest desacord de parers ens crea un conflicte greu.
Com el resoldrem? Donarem la raó a la majoria abolicionista? Votarem amb la minoria tradicional?
Una idea ens balla pel cap, que potser deixaria contents a tots, als de l'un bàndol i l'altre, als qui a la dreta i a l'esquerra mouen enrenou.
Nosaltres suprimiríem la pena de mort al Codi i l'atorgariem com un favor especial a tots aquells que vulguessin que se'ls hi apliqués.
Perquè si hi ha boigs que quan infringeixen la llei desitgen que se'ls doni garrote vil, per què hem de privar-los d'aquest gust? No us sembla?
Francament, nosaltres creiem que no hi ha dret. No hi ha dret a negar a aquestes animetes la gràcia que demanen, si aqueixa gràcia no la demanen per als altres.

EL VIATJANT DE CASA

Londres,... Paris,... Reus,... Madrid,...
— Això, no és un home, això és un vagó.

ANGEL SAMBLANCAT

Diàleg dels desco- neguts

LES CONVERSIONS

—Ja ho sap?
—No sé mai res, jo.
—Què vol dir amb això?
—Que la meua missió, en aquests diàlegs tan importants, és la de no saber mai res.
—I per què?
—Perquè si tots dos estàvem enterats no hi hauria diàleg possible.
—Té raó. Bé, doncs; com que no ho sap, jo li diré.
—Digui.
—Es parla d'una nova conversió.
—D'una nova conversió?
—Sí, d'una nova girada de casaca. Josep Pla, l'home que s'havia fet una personalitat dient rences i estirabots, diu que no renegarà mai més i serà bon noi des d'ara.
—Xafarderies!
—No, home: no són xafarderies. Ja se'n ocupa la premsa.
—La premsa és que no sap de què parlar; és tan difícil avui omplir les pàgines d'un diari.
—No, home; Josep Pla s'ha fet amic de Josep Maria Junoy i d'un altre Josep: Josep Maria Capdevila...
—Una observació: trobo que avui el nostre diàleg sembla un diàleg de porteres.
—Escrúpols, ara? Deixi'm seguir: Junoy i Capdevila són catòlics...
—I intel·ligents...
—Intel·ligents, però catòlics. I han publicat un llibre de Josep Pla. Aquest llibre de Josep Pla, abans de publicar-lo l'han esporgat. I Pla, el rebel, el renegaire, l'independent, ha accedit a l'esporgada.
—Vol dir que tot plegat val la pena de què en parlem, de què perdem el temps parlant-ne?
—Home, és clar! És una victòria de les dretes, i bé s'ha de comentar!
—Vostè, doncs, creia en el liberalisme de Pla, en el seu esperit demòcrata?
—I és clar!
—Pobre amic! Vol dir-me quan aquest escriptor s'ha apropiat a l'obrèr?
—Home, que jo sàpiga, mai.
—Doncs, ja em dirà quin democràcia, quin liberalisme eren els seus: Crègui'm: és indiferent que Josep Pla es passi a les dretes o segueixi en ço que ell creu esquerres. El fet és que mai no ha estat al costat del poble.

ANDREU BOSCH I BADIA

Petits comentaris

A conseqüència dels terratrèmols són moltes les famílies dels països balcans que han quedat sense llar.
Ací a Barcelona, sense que, afortunadament, haguem de lamentar cap sotragada sísmica, també són molts els que, per aixoplugar-se, han de viure en miserables barraques.
I, de tant en tant, sense preocupar-se on han d'anar els que les habiten, se'ls obliga a deixar-les per enderrocar-les en nom de la urbanització.
Per als que hi viuen, això també és un terratrèmol. Almenys, té les mateixes conseqüències.

En la reunió de la Permanent de la passada setmana, s'acordà destinar 14.000 pessetes entre les processons de Corpus, conservació i conducció dels gegants i per a sabates dels qui els passegin.

Heus ací 14.000 pessetes que s'invertiran en coses que no tenen cap utilitat.

Amb tot, ens quedarà el consol de pensar que una part mínima d'aquesta quantitat haurà servit per a vestir "homes" grans. (I no ho diem per les sabates que es compraran els qui els condueixin.)

Es particular el procedir d'aquestes dones que componen l'anomenada "Lliga de Dames Catòlicas", de Sant Sebastià, oposant-se al projectat concurs de bellesa femenina, doncs, per austeres i morigerades que siguin, no poden ofendre's per cosa semblant. Immoralitat és oposar-s'hi.

Segurament, però, que cap de les dames reuneix condicions per optar al premi, altrament, veurien amb bons ulls el concurs de bellesa femenina.

En fa fer moltes de bajanades el despít.

PONCELL

EL PRIMER DE MAIG

Cada any esclaten les roses de la festa del treball; cada any, durant aquest dia, esclaten roses de sang.

Col·lisions socialistes, gent que guanyen pa suant i desitgen fer la festa recordant un jorn passat que fou un esclat de roses, de sang i foc del treball.

No cal recordar rancúnies ni gestes del temps passat, però crec que tots els homes han de fé el primer de maig.

Ara que tota la terra reverdida va esclatant; ara que cada florida promet el fruit que vindrà, tothom deuria fer festa i anà a fora, xics i grans, a saludar la florida, que és el pa sant de demà.

Davant la terra que brota cada cor faria un cant. En veure com tot treballa, tots voldriem treballar. Que ningú ens hi fes discursos en la festa del treball, ja és prou eloqüent la terra que predica treballant.

Només cançons hi voldria i rialles i amistat, i flors i verdors eternes i sé de cert que tot l'any tots els homes de la terra serien molt més germans.

Ara que cada florida promet el fruit que vindrà, tothom deuria fer festa i anà a fora, xics i grans, a saludar la florida, que és el pa sant de demà.

FLIC

La campanya contra la Diputació

Amb aquest títol publicava *La Vanguardia* del passat dimarts l'article que reproduïm, sense fer cap mena de comentari. Que el faci el lector.

"Si alguna duda nos quedaba de la animosidad con que mira "A B C" todas las cosas de Cataluña, su última campaña contra la Diputación de Barcelona ha venido a traernos la certidumbre de que no son discrepancias políticas solamente las que mueven al citado colega madrileño a tratar con apasionamiento hostil nuestros asuntos. Ahora no se trata de catalanismo; la Diputación de Barcelona la constituyen personas incondicionalmente adictas a la dictadura y a la unidad española. Sin embargo, los ataques de "A B C" han continuado, tomando por pretexto la recaudación de contribuciones, con lo cual se demuestra su evidente mala voluntad no ya para los hombres que ostentan la representación regional, sino para la región catalana en sí misma.

Es lamentable, pero no puede dolernos mucho. Las campañas de "A B C", al menos por lo que se refiere a Cataluña, suelen dar resultados contrarios a la intención que las orienta. Cuando eran los catalanistas los escogidos por el atrabiliario colega para blanco de sus tiros, cada disparo, cada artículo, cada invención de "A B C" aumentaba el número de los afiliados al partido objeto de sus odios; ahora ha bastado que el mismo periódico se lanzara sobre la Diputación de Barcelona para que se movilizaran en el acto las entidades económicas barcelonesas, dispuestas, primero, a rechazar con energía la campaña, y, después, a rendir un homenaje al presidente de la Diputación, quien, por cierto, ha visto acrecentada la asistencia pública y la simpatía de sus conciudadanos desde que "A B C" tuvo la infeliz ocurrencia de incluirle en su lista negra. En lo futuro, todos los catalanes que ocupen cargos públicos, si quieren ver aumentada rápidamente su popularidad, habrán de procurar, con malicia, atraerse la malevolencia del diario del señor Luca de Tena.

Como un instrumento de percusión, para dar más resonancia a su música desacordada, cuenta ahora "A B C" con un colaborador importante, "La Libertad", que parece tener especial interés en que la recaudación de tributos vuelva a la compañía arrendataria.

¡Mala causa para no fracasar estrepitosamente! La Diputación de Barcelona demuestra con números que ha superado las

anteriores recaudaciones de la compañía particular que se beneficiaba con el cobro de arbitrios merced al abuso de los apremios. Cuenta, además, la Diputación, con la confianza del Gobierno y con el apoyo de la opinión pública, lo primero debido sencillamente a ser todas las autoridades actuales hechura del poder dictatorial, y lo segundo porque el contribuyente ha podido advertir en los encargados de cobrarle una notable diferencia de trato, que ha pasado del abuso a la corrección equitativa. También es de tener en cuenta que si ha de rendir beneficios el trámite de recaudar las contribuciones, será siempre preferible que se aproveche de los mismos una corporación oficial en vez de una empresa privada. Con el presente sistema, las ganancias vuelven a los ciudadanos, traducidas en mejoras de los servicios públicos; por el contrario, el antiguo procedimiento beneficiaba a particulares únicamente; pero la colectividad no percibía nada.

La campaña de "A B C" i "La Libertad", sobre ser injusta, tiene un aspecto que debían haber previsto estos colegas para no dar origen a juicios temerarios. Nosotros no ponemos en duda su honorabilidad, pero se está discutiendo un asunto de vulgares intereses materiales, y hay que prever hasta dónde puede ir en sus sospechas el espectador malicioso."

Les esquerres a Catalunya

Un aforisme popular diu: "Qui no té res més que fer, el gat pentina". I pel que es veu, els homes que a casa nostra fan d'esquerrans, o se'n diuen—que no és el mateix—no han de tenir gaire feina quan s'entretenen en polemitzar de balcó a balcó sobre qui és més o menys vermell. És una xafarderia de celobert que ens faria riure molt si no fes plorar.

Per cert que dels drapets que uns i altres es treuen al sol, se'n desprenen lliçons molt aprofitables per al poble.

La disputa varen començar-la els nois de "L'Opinió", retreient a Rovira Virgili la seva tebior com home d'esquerra que no sabia valer-se de tenir a les mans dos diaris com "La Nau" i "La Publicitat".

En Rovira, sense immutar-se aparentment, va contestar-los que ell podia anar fer la piut-piut gràcies a l'apoi i a la col·laboració d'uns quants senyors de significació dretista que pagaven les despeses dels esmentats diaris. Allò que es diu: "Afarta'm i diga'm moro". Per altra banda, els deia, ple de raó, que entre els amics i col·laboradors de "L'Opinió" s'hi comptaven persones amb cabals suficients per a fer un diari declaradament d'esquerra si tant els interessava.

Desgraciadament, creiem que no interessa ni a uns ni altres, i que si ha de ressorgir una força esquerrana a Catalunya, els seus capdells no es troben pas entre els elements que de la política n'havien fet una professió.

Teresina Boronat

Aquesta dansarina catalana, aquesta meravellós dansarina catalana, ha donat un festival de danses clàssiques espanyoles — amb motiu del centenari de Goya — a la Sala Pleyel, de París.

La sala Pleyel, que és immensa i només s'emplena en solemnitats artístiques excepcionals, presentava un aspecte imponent.

La premsa de París dedica grans elogis a la nostra jove artista—no per jove menys gran—i fa remarcar molt especialment les seves brillants facultats creadores.

EL TURMENT DEL CARICATURISTA

—Amb aquesta xafogor, hom no té ganes de pintar res.

Les pobres mosques

Ja són aquí totes; fins les toca-sons, les tocata-danes, les porugues que feien l'orni pensant que, bo i essent-hi totes, no les tenien totes; això vol dir, doncs, que ja ha arribat el bon temps; els avis, però, deien que el signe del bon temps el portaven les orenetes, però nosaltres diem que no; i, com que som i valem més que els avis, car tenim una lletra de més, o sigui que som "savis", diem que el bon temps ens el porten i avisen les mosques.

Negar la vàlua d'aquests insectes "dip-terers atericers", que formen la tribu dels "múscids"—tot això és veritat, s'ho poden ben creure que s'anomenen així—seria tan com discutir la infalibilitat dels Papes, des del famós de la mula, fins al Papa-mosques de Burgos.

Amb les mosques, però, ha arribat a l'en-sens la por d'alguns i els mals instints de molts, puix s'apleguen en croades declarant-los-hi guerra a mort, predicant l'extermini d'elles, malgrat tenir com tenen el mantell protector de la bonhomia del seu patró Sant Narcís, que es veu privat de fer un miracle per deslliurar-les de les ires; clar, són masses dimonis per un Sant solet. Nosaltres, que som dels humanitaristes amb tot, i a més—com ja hem dit—savis, ens despla-um molt que hi hagi gent ignorant que s'entesti en dir que s'ha d'extirpar la seva nissaga, que propaguen les malalties infeccioses, que turmenten, que no són estètiques i que pu-geu fàcilment al nas.

Tot això no és altra cosa que un desconei-ment absolut de la gracilitat de llurs vols i del concepte mirífic que han de tenir tota mena d'insectes a la terra; hi ha algú que cregui bonament que a la terra hi ha quel-com posat només pel pler de què ho des-truïm? No pensem que si es van fer o dur a la terra, per alguna cosa havia d'ésser? Les hem fet o dut nosaltres? No, oi?, i, doncs, quin dret tenim per a matar-les? Que es creuen que si no hi ha mosques ja no hi hauran ases?

Altrament, quins entrebancs i problemes no es presentarien el dia que ja no hi ha-guessin mosques. La tasca que se'ls giraria als nostres companys savis de l'Acadèmia, sols per treure la influència del mot origi-nari a tants i tants noms, i en citarem al-guns per presumir: moscà, moscarder, mos-carda, moscardejar, moscardí, moscardó, moscata, moscò, moscatí, moscatelina, mos-cós, moscatell, etc.

I els noms històrics? Perquè, malgrat que hi hagi gent que la destrueix la història, no està gens bé, vaja... Quin nom els hi po-sarien a Mosca i Mosquit, cèlebres escultors grecs; i a Mosca, jueu i savi espanyol, met-gede d'Anfós X, rei de Castella; i a Moscati, conseller del virrei Eugeni d'Itàlia; i a Mos-co, gran poeta; i a Moscó, un dels conquis-tadors de La Florida; i a Moscopulo, gramà-tic grec, etc., sense el record de ço que els formà el nom que ha passat a la posteritat!

I la botànica? I les Arts i Oficis? I la Medicina? I la Geografia? Tots aquests po-bles espanyols que es diuen Mosca Moscarí, Mosques, Moscova i Moscó, que, si bé no són jolius, almenys tenen l'agrador de les coses antigues... Per què, doncs, aquest afany de matar mosques? Nosaltres no és que parlem per allò de la guineu, car si vol-guéssim, en mataríem més que ningú, po-sant, per exemple, als llocs envaïts, una so-lució de Formol al 1-10, però no volem fer-ho, puix—a més de savis—som dels que diem que visqui tothom, encara que siguin insectes, i per a les mosques hi tenim, àdhuc una veneració de calb, i les encensem com feien els antics d'Accio; i, a poder, com ells, els hi mataríem un brau cada tempora-

da al temple del Sol per a què s'atipessin. Aquella gent sí que ho entenia. Avui, és clar, com que se'ls hi nega el pa i la sal, com dimoni no volem que vagin a trompejar allà on poden? Alimenteu bé la gent i no en tindreu queixa, i qui diu gent, diu mosques.

Votem, doncs, per a què es construeixin llocs espials d'arquitectura mosqueril, on puguin anar a fer el "five o'clock tea" les mosques i mosquetes, sense haver d'anar vol-lant esmaperdudes amb el perill de trobar-se amb els exterminadors que, portats per l'odi de raça, només pensen amb el crim.

Pobres mosques! I què cara pagueu la vostra innocència i bona fe!... Però no pas-seu penes, car nosaltres que us glossem—o tractem de fer-ho veure—en serem paladins vostres. Demà mateix anirem a cercar pis al carrer vostre, i a tot el que trobarem en contra, li cridarem tot seguit:

—Apa, mosquit d'arbre, afluixeu la mos-ca...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

François du Curel

Enguany la collita de la Mort ha estat fructífera a França. Un dels desapareguts recentment ha estat el gran dramaturg Fran-cesc Curel.

Davant de totes les tímideses de l'art ac-tual, Francesc Curel s'ha mostrat amb totes les ambicions; davant de tots els civismes, ha sabut mostrar una franquesa sana.

Ha volgut obstinadament fer coses grans, en una època en la qual tot s'empetiteix, on l'art del teatre s'ajusta a les propor-cions de l'escena disminuïda. Cap tema no els sembla als autors corrents prou petit. Cap no li semblava a ell prou gran. L'amor, ni en els seus excessos, ni en els seus errors, no l'espantà; tingué el costum de dir sense fin-giments, amb una cruesa superba, el que veia, tot el que veia, però res més que el que veia.

Avui es recomana als autors dramàtics que no sobrepassin la superfície de les co-ses i de no mirar massa en l'aire: Francesc Curel—que no era, sortosament, el que se'n diu un home de teatre—ha mirat sempre el més alt possible i el més profundament. Ha reivindicat per al seu art les dues di-mensions de l'abim, en altura i en profun-ditat. Francesc Curel s'ha encarat amb tots els grans problemes, però, singularment, amb tots aquells que sabem, per endavant, que no seran mai resolts, puix tenia el gust i el sentit del misteri.

Però s'ha encarat també amb la qüestió social i ha escrit "El repàs del lleó", que és una de les obres cabdals de la dramatur-gia moderna.

Home del camp i dels boscos i no home de torres de vori, li agradava viure en con-tacte amb la Natura per imaginar i per pen-sar. Per això per molt que els seus pensa-ments s'elevessin no es perdien mai: que-daven sempre en contacte amb la terra hu-mil i nodridora; per alterós que fos el seu verb, servava sempre un accent rude, de fa-miliaritat pagesa.

Ara descansa entre els seus germans obrers, s'esvaeix entre el buf de l'oreig i coneix en fi, potser el revers del misteri, del misteri de la mort, que és el mateix mis-teri de la vida.

Angel Pestaña

Setenta días en Rusia

Lo que yo ví . . . 3'— ptas.

Lo que yo pienso . . . 3'50 >

Ave César!

A Roma, 10.000 obrers que hi anaren expressament des de Milà, han omplert el "Colòseum" per tal de retre un homenat-ge de fidelitat a Mussolini.

El "Duce", ocupant la llotja dels empe-radors, saludà efusivament el poble i pro-nuncià una arènga plena d'entusiasmes afir-mant la fortalesa del règim feixista.

Això ens ho diuen les agències oficioses que amaguen tot allò que no els convé, i fan remarcar, exagerant-los, aquells esdeveni-ments que consideren propicis.

Mussolini—segons aquestes interessades referència—va dir que el feixisme dóna als obrers un tracte de fraternitat com mai ha-vien gaudit enlloc del món; que els regala cases, els dóna feina ben pagada, respecta les vuit hores i un grapat de coses més que fan venir ganes d'agafar els trastets i anar-se'n a Itàlia a fer de treballador feixista.

I encara hi ha qui diu mal de Mussolini i fins fan córrer que ha empresonat més de 5.000 obrers pel delictes de no estar resig-nats a tanta felicitat.

Això hom no ho creu, mes, si fos veritat, els estaria bé a aquests obrers disconformes: per mal agraïts!

La festa del Primer de Maig

Mai com aquest any ens havia semblat una veritable festa la festa del primer de maig. No sabríem ben bé explicar-ne les causes, però el primer de maig el poble de Barcelona ens semblava ressuscitar de la seva atonia.

I no és que no fos pacífica i correcta la seva actitud. El passat dia primer de maig, els obrers, els nostres amics, els nostres ger-mans, anaren amb llurs famílies a passar el dia al camp, ompliren els teatres, ompliren els cafès. El passat dia primer de maig, els obrers feien l'efecte d'ésser els amos de la ciutat: uns amos correctes, dignes, senyors, més senyors que els altres. Al cap al tard, baixaven grans colles de les muntanyes. Tots portaven a les mans un ram de flors i als llavis una cançó.

Aquesta dignitat del poble, a nosaltres que hi creiem, que hi confiïem tant, ens om-ple d'orgull.

A honor de Costes i de Le Brix

En vuit dies la subscripció oberta per "L'Intransigent", de París, a favor dels esmentats aviadors, ha passat de 300.000 francs.

I heus ací el comentari que el propi "L'Intransigent" fa a propòsit d'aquest èxit:

"Així—totes les classes unides, grans i petites ofrenes barrejades, els represen-tants de totes les "èlites" s'inscriuen al cos-tat dels obrers, dels mecànics, de les mo-distes, etc.—els admiradors del magnífic esforç realitzat pels nostres dos francesos hauran donat una prova tangible de llurs sentiments. Hi ha, doncs, alguna cosa de nou a França, puix que s'hi pot parlar ober-tament de la gratitud que hom deu als ser-vidors del país, i puix que — cosa encara millor—hom s'ha posat a practicar efecti-vament aquesta gratitud."

Aquesta "cosa de nou" és la que voldríem trobar també al nostre poble quan organitza festes i homenatges. Que no sempre fossin tot efusions verbals per als homes que tre-ballen per al nostre esperit.

Llops amb llops...

"A B C" i "La Vanguardia" es barallen com dues marmanyeres. Ara va bé!

El periòdic de "don Torquato", repre-senta l'esquifida idealitat dels "jefes de Ne-gociado de tercera clase" que tenen de tot un concepte minúscul i no saben altra tona-da que la Marxa de Càdiç.

"La Vanguardia" fa olor de "cadaveri-na" i no representa altra cosa que la mi-grada visió comercial del nostre carrincló senyor Esteve, el qual està subscrit al diari de Godó perquè porta escrupolosament con-statades les cotitzacions del cotó i a més a més li estalvia de comprar paper higiènic.

Són ben bé "tal para cual" i per nosal-tres poden esbatussar-se fins que no en que-din ni els peus d'impremta.

El casquet de moda

Hauràs observat, lector, que fa un parell de setmanes es veuen en molts indrets, prou més al Passeig de Gràcia a l'hora de prendre el sol, als estudiants i estudiantes de nostra Universitat, lluint amb més o menys traça una mena de casquet de forma molt antiquada (ja per la guerra civil la infanteria Russava). En les noies fa bonic, perquè, amb la moda d'ara dels cabells a la xicot i faldilla que no passa dels genolls (i em quedo "llarg"), semblen, pel tipus i l'aire les cantineres que en Prim se'n duia a la guerra d'Àfrica. Ara, els xicots... Pells xicots vull fé una remarca estranya, però que en mig de tot, potser de logica no està manca; i és que sembla que el casquet que en el cap porten per tapa estrafent-els-hi el semblant i emxiqunt-els-hi la talla,

FREDERIC GIRONELLA

Què hi ha d'art?

Com és sabut, Josep Pla acaba de publi-car un llibre—un llibre excel·lent, des de molts punts de mira—a una biblioteca que dirigeix l'escriptor catòlic Josep Maria Cap-devila.

No hi tenim res a dir. Cada u és lliure de publicar els seus llibres allí on vulgui o allí on millor els hi paguin.

Però un altre escriptor clerical, creiem el senyor Civera Sormani—el futur cap de re-dacció del futur diari catòlic, segons ens diuen—, afirma que el llibre de Pla ha pas-sat per la censura eclesiàstica.

I encara es diu més. Es diu que Josep Maria de Sagarra i altres escriptors del ma-teix tremp, donaran llibres a l'alludida edi-torial, algunes de les seves novel·les, les quals seran també passades per la censura ec-le-siàstica.

No ho creiem. Millor dit: no volem i, so-bretot, no ho podem creure.

Seria bonic que els escriptors catalans que més blasonen d'esquerrisme en les qüestions religioses, caiguessin en aquestes claudica-cions.

Ara que—ja sabem el que diuen els cas-tellans:

—Dime de lo que blasonas y te diré de lo que careces.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Correu de l'estranger

Les eleccions franceses

Les eleccions franceses s'han decantat cap a la dreta més del que hom podia esperar. L'estabilitat del franc, les qüestions financeres i l'actitud temorega del francès mitjà aspirant a rendista han vençut els idealismes.

Els extremistes, sobretot, són els que han perdut més vots. Les víctimes han estat, sobretot, els comunistes i els radicals socialistes d'Herriot.

Però tant com els comunistes, han estat batuts els reaccionaris. No hi ha, doncs, tant poc un perill reaccionari com algú ens vol fer veure.

La composició de l'actual cambra francesa—com ha remarcat molt bé Manuel Brunet al seu article quotidià de "La Publicitat"—fóra encara qualificada gairebé d'incendiària.

La política francesa amb aquestes eleccions no haurà sofert cap canvi. Poincaré i Briand seguiran menant llurs destins

Les aventures de Zoubko

A Arlon, els gendarmes han detingut Zoubkof, el cèlebre cunyat de l'ex-Kaiser, per no tenir en regla els seus passaports.

Zoubkof, vestit molt elegantment, no s'ha torbat gaire per aquesta aventura. L'ha considerat, tot el més, com un nou episodi de la seva vida aventurera i s'ha limitat a fer algunes reflexions divertides sobre el canvi de la sort.

Zoubkof, realment, més que un home d'avui, sembla un d'aquells aventurers de les novel·les picaresques espanyoles, o, més encara, una mena d'heroi de Le Sage del segle XVIII francès.

BLANES

Des de fa molt temps, la joventut d'aquesta vila, com quasi tota la generalitat del jovent, no es preocupava d'altra cosa que no fos els cops de puny de l'Uzcudun, l'actuació del "Barcelona" i un sens fi de coses que és per demés enumerar.

Però fa uns dies que, d'una manera espontània, va néixer, entre alguns joves i joventetes, el més gran desig de fer alguna cosa que, sortint de la vulgaritat ambient, donés un fruit més positiu.

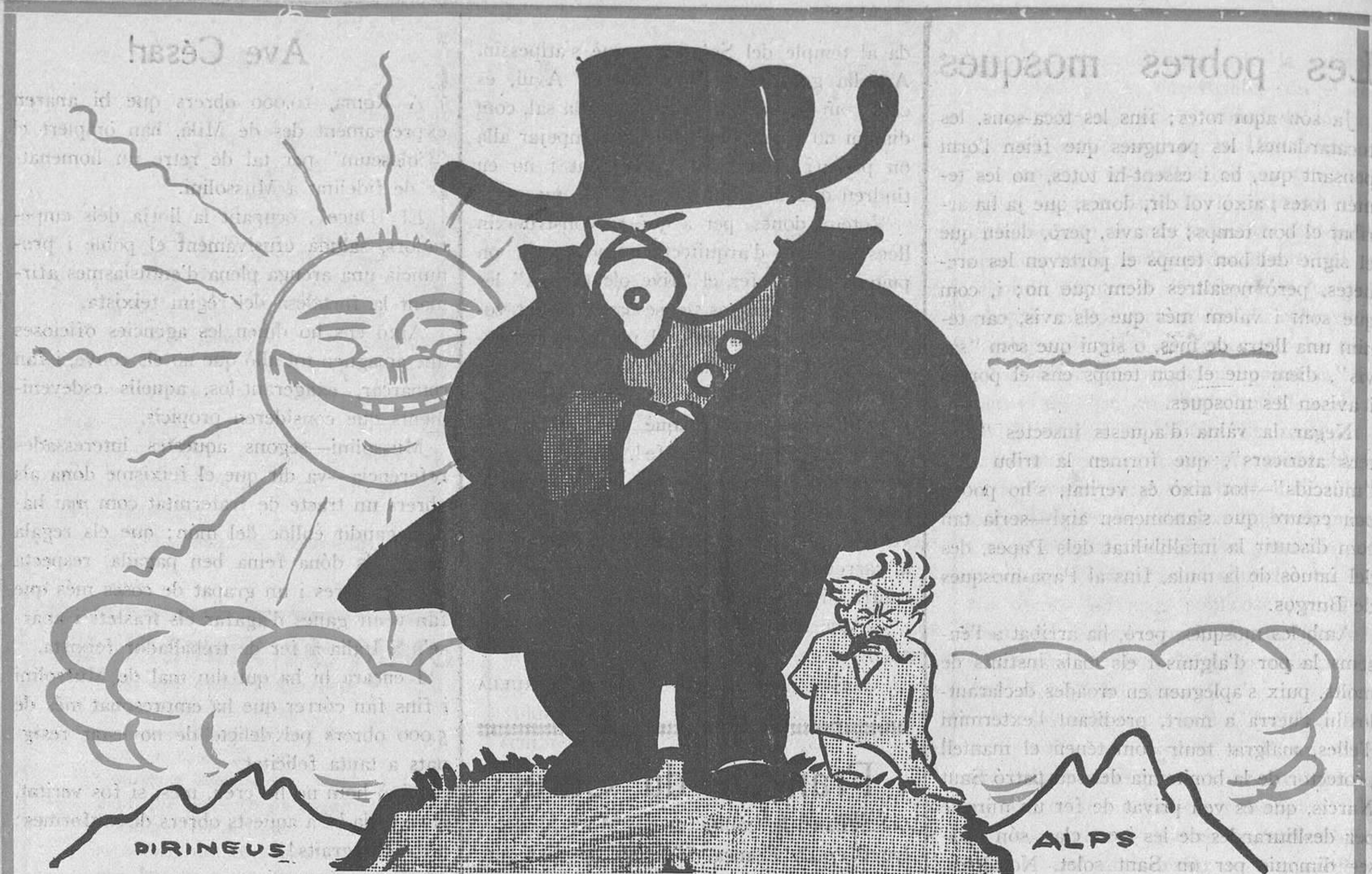
Seguidament, amb l'empenta pròpia de l'edat, convertiren amb fets el que eren desitjos, organitzant una vetllada teatral amb l'obra "Cada cosa al seu lloc"; més tard, una altra, amb el títol de "Culpas ajenas", tenint actualment en preparació "El germà gran".

Es completament necessari que aquestes vetllades es succeeixin el més possible, ja que, almenys, fan que, per un moment, quedin en oblit tot aquest sens fi d'odis i rancúnies, que cormengen constantment els ho-

BONS CONSELLS

—Calla! Mira que el mal geni no et deixarà créixer.

LES ELECCIONS FRANCESES

—Altra vegada triomfant! El sol de la República, decididament no es pondrà mai a França!

mes, admirant a l'ensens l'art i la bellesa que amb tant amor ens mostren aquests novells aficionats, amb la cooperació de les simpàtiques joventetes d'aquesta vila, senyorettes Comes, Perpinyà i Nonell.

Es encoratjador veure, en aquest temps en què tantes niciees atreuen arreu, la joventut, com amb braó digne i noble exterioritza aquesta els seus sentiments.

Endavant, doncs, novells aficionats, no defalliu en la tasca empresa, ja que d'ella ha de treure fruit tot el poble en general i vosaltres en particular.

D. E.

Hom recorda que anys enrera, quan la política estava en plena activitat, els aprenents de parlamentari es desfogaven fent discursos als mitjans, que resultaven una bona escola.

Els qui sabien commoure l'auditori i en-

tusiasmar-lo, es pot dir que gairebé tenien segura, almenys, l'acta de regidor; però, n'hi havia d'altres que es feien tan pesats, que sols se'ls considerava aptes per a anar al Senat i per a donar conferències.

Quan d'un orador es deia que era bo per donar conferències, ja s'entenia que era un "llau-na" rematat, i només se l'aguantava per compromís.

Avui es coneix que ha d'estar molt canviada la sensibilitat pública perquè els conferenciants es multipliquen com els conills i ningú no protesta.

Ai, Senyor! Com degeneren els pobles!

Actualment es commemora el centenari de Fra Lluís de Lleó, el gran poeta i savi professor de la Universitat de Salamanca, que si va tenir el defecte d'ésser frare, gaudiu per altra banda l'honor d'ésser perseguit i empresonat per la Santa Inquisició.

Prenguem exemple de la admirable serenitat amb què Fra Lluís, en reprendre les seves tasques docents després d'estar empresonat cinc anys, va exclamar davant dels deixebles: "Decíamos ayer..."

En Lerroux va donar la seva opinió a "Heraldó de Madrid", sobre la pena de mort, i va dir que sols la trobava justificada per dos motius: en plena revolució per a defensar el nou estat de coses, i per a mantenir la disciplina militar. Trobem que es va descuidar d'un cas: el d'aquells que enganyen el poble i l'aboquen als majors sacrificis per a treure'n un profit personal.

Un jove banquer de Mataró es va engegar amb la bomba, emportant-se'n tres o quatre milions de pessetes, que no eren seves i encara no l'han agafat.

Si s'hagués tractat d'un infelíc acusat d'haver robat un llonguet, ben segur que ja fóra a la presó, carregat de cadenes.

Al voltant de l'estàtua de "Pitarra" hi han fet un tancat de fusta, no sabem amb quin objecte. L'aniran a tirar a terra?

Bah! No siguem optimistes...

Al Foment del Treball Nacional va celebrar-s'hi una reunió de fabricants per tractar, entre altres coses, de la manca de moralitat que s'observa actualment en els afers comercials. Molta gent no paga, es retornen lletres a centenars i la informalitat és a l'ordre del dia.

Per tal de posar remei a totes aquestes an-

malies, es van proposar diverses solucions respecte de les quals no hi ha res a dir; mes, posats a fer feina, no es podria també establir una sanció per al fabricant o comerciant que enganyés el públic donant gat per llebre?

D'això no en va parlar ningú, perquè la majoria dels industrials creuen que, quan la víctima és el consumidor, l'engany no significa cap immoralitat.

En el darrer sorteig de la Rifa de Madrid, li van tocar 600.000 pessetes a un senyor anomenat Casals, a qui tothom coneix perquè no té nas. Si n'arriba a tenir!

Dilluns vinent s'obrirà a Còrdova una Exposició d'olis d'oliva.

Hom espera que els expositors portaran els vestits plens de "llànties" per tal que els serveixin de mostra.

Un xerraire: Ens sembla molt greu la vostra denúncia. Tanmateix, si n'esteu segur, no tenim inconvenient en fer-la pública. Ara bé, teniu en compte que si porta conseqüències vos hiatreu d'ésser el responsable.—M. M.: Probablement, és que no ho hem rebut, i ho sentim força. D'altra manera hauríem tingut molt de gust a donar-li el nostre parer amb la franquesa que tenim per costum.—P. A.: Anirà. Aviat fareu la competència a Staguetti.—J. R.: Si seguïeu per aquest camí, vós o nosaltres—en cas que ens decidíssim a publicar els vostres versos—anirem a la presó. Tot això és "tabú", amic.—J. I.: En canvi, si publicuéssim els vostres versos, on ens tancaríem és al manicomí. Per Déu!...—A. I.: Prou, prou, prou!... De versos primaverals n'hem rebut un femer... Ens consta que el company encarregat de la mateixa secció de "L'Esquella" l'altre dia el van trobar desmaiat al seu silló del baf que feien els feixos de roses, clavells i violes literàries que rebia.—J. I.: Està molt bé; però no pot anar, compreneu?—A. J.: Això va bé. El problema és greu, però està escrit amb prou serenitat, em penso, perquè ningú no hi tingui res a dir.—J. S.: Ho deixem en carter.—A. P.: El mateix us diem. Procurarem publicar-ho aviat.—J. P.: Molt interessant. Ho donarem de seguida.

Impremta A. López, Olm, 8.- Barcelona